

Til lovforslag nr. L 62. Betænkning afgivet af Erhvervsudvalget den 11. december 1992

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser m.v. og lov om visse kreditinstitutter

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder.

Der er af industriministeren, et flertal og et mindretal stillet ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

Nogle af udvalgets spørgsmål vedrørende L 63 til industriministeren og dennes svar herpå er optrykt som bilag til betænkningen. Herudover optrykkes nogle af Boligudvalgets spørgsmål vedrørende L 77 til boligministeren og dennes svar herpå.

Herefter indstiller et *mindretal* (Socialdemokratiets og Det Radikale Venstres medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med de under nr. 1, 2, 4 og 5 stillede ændringsforslag.

Et *andet mindretal* (Venstres, Det Konservative Folkepartis, Centrum-Demokraternes og Kristeligt Folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med det af industriministeren under nr. 4 stillede ændringsforslag.

Mindretallet er enig i, at det er vigtigt at have åbenhed og gennemsigtighed på hele pensionsområdet. Det er derfor, at såvel Forbrugerombudsmanden som Konkurrencerådet har ret til at offentliggøre undersøgelser. At give Finanstilsynet en lignende beføjelse på pengeinstitutternes pensionsordninger vil medføre, at der vil være 3 myndigheder, der udfører samme opgave. Det er der ikke behov for.

Det forhold, at der i L 63 er givet Finanstilsynet en speciel hjemmel til at foranstalte undersøgelser og offentliggøre redegørelser, skyldes, at der på forsikringsområdet kræves en speciel forsikringsmatematisk viden. En viden som alene Finanstilsynet er i besiddelse af. Disse undersøgelser vil i øvrigt foregå i et tæt samarbejde med Konkurrencerådet med hensyn til valget af disse emneområder.

Et *tredje mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de under nr. 1-5 stillede ændringsforslag.

Et *fjerde mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de under nr. 1-3 og 5 stillede ændringsforslag.

Ændringsforslag

Af et *flertal* (S, SF, FP og RV):

Til titlen

1) Ordene »og lov om visse kreditinstitutter« ændres til: », lov om visse kreditinstitutter og lov om Københavns Fondsbørs«.

Til § 1

2) Efter nr. 35 indsættes som nyt nummer:
»01. Efter § 50 indsættes som ny paragraf:

»§ 50 a. Finanstilsynet skal foretage undersøgelser, der er egnede til at fremme gennemsigtighed i pengeinstitutternes pensionsordninger. Finanstilsynet kan selvstændigt eller i samarbejde med andre myndigheder offentliggøre resultaterne af sådanne undersøgelser.

Stk. 2. Pengeinstitutter, der er omfattet af en undersøgelse, skal gøres bekendt med resultaterne for en eventuel offentliggørelse og kan kræve, at der ikke sker offentliggørelse af pengeinstituttekniske beregninger og metoder m.v., der har karakter af forretningshemmeligheder.

Stk. 3. Pengeinstitutterne har krav på at få optaget kortfattede bemærkninger til undersøgelsens konklusioner i forbindelse med offentliggørelse af disse, hvis bemærkningerne er fremsat til Finanstilsynet senest 30 dage efter modtagelse af undersøgelsens resultater.«

§ 50 a bliver herefter § 50 b.«

Af et *mindretal* (SF og FP):

3) Efter nr. 35 indsættes som nyt nummer: »02. I § 50 a, stk. 2, indsættes efter nr. 9 som nyt nummer:

»10) til Folketingets stående udvalg,«.

Nr. 10-12 bliver herefter nr. 11-13.«

Af *industriministeren*, tiltrådt af *et flertal* (udvalget med undtagelse af FP):

4) Efter nr. 37 indsættes som nyt nummer: »03. I § 54, stk. 2, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Det samme gælder sådanne personer i et finansielt holdingselskab for så vidt angår de oplysninger, der af et pengeinstitut skal afgives til finansielle holdingselskaber efter § 37 a, stk. 9.««

Af *et flertal* (S, SF, FP og RV):

Ny paragraf

5) Efter § 2 indsættes som ny paragraf:

»§ 01

I lov om Københavns Fondsbørs, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 15. januar 1992, foretages følgende ændring:

I § 35, stk. 2, ændres »§ 50 a« til: »§ 50 b«.«

Bemærkninger

Til nr. 1, 2 og 5

Hvis der ikke tillægges Finanstilsynet undersøgelseskompetence på såvel forsikrings- som pengeinstitutområdet, vil der ikke kunne skabes reel gennemsigtighed på pensionsmarkedet for forbrugerne. På dette område kompletterer bestemmelsen den i § 1, nr. 166 foreslåede ændring i forslag til lov om ændring af lov om forsikringsvirksomhed og lov om tilsyn med firmapensionskasser, fremsat den 28. oktober 1992 af industriministeren (Anne Birgitte Lundholt) (L 63).

Til nr. 3

Det er aldeles urimeligt, at Folketingets udvalg fratages muligheden for at få konkrete oplysninger om finansielle virksomheders forhold. Som det fremgår af de optrykte bilag, kunne EF-kravene godt have været implementeret i dansk lov, uden at dette afskar folketingsudvalg fra at få de nødvendige oplysninger. Det var derfor ikke i overensstemmelse med sandheden, da regeringen med henvisning til EF-direktivet var nødt til at indføre tavshedsbestemmelserne i de enkelte særlove. Det er dette forhold, der afskærer udvalgene fra oplysninger, der fremgår direkte af Rådets mødeprotokol. Dette fremgår klart af svaret på spørgsmål 4 fra industriministeren, som er optrykt som bilag.

Set i lyset af de mange finansskandaler er det dybt kritisabelt, at der er indført tavshedsbestemmelser, som i praksis lukker for alle oplysninger. Hvis ikke ændringsforslagene vedtages, vil danske folketingsudvalg have ringere muligheder for at få nødvendige oplysninger end parlamentsudvalg i andre EF-lande.

Til nr. 4

I henhold til lovforslagets § 37 a, stk. 9, skal det finansielle holdingselskabs bestyrelse påse overholdelse på koncernniveau af de i bestemmelsen angivne lovkrav. Det er derfor ikke uberettiget videregivelse af oplysninger, at pengeinstituttet af egen drift eller efter opfordring afgiver de oplysninger, der er nødvendige for, at det finansielle holdingselskab kan opfylde denne pligt, jf. også aktieselskabslovens §§ 55 og 55 a.

For at sikre at det finansielle holdingselskab ikke uberettiget videregiver eller udnytter de modtagne oplysninger, foreslås det, at der pålægges den samme tavshedspligt for det finansielle holdingselskabs ledelse og ansatte m.v., som gælder for pengeinstituttet. Strafan-

svaret gælder kun oplysninger, der omfattes af lovforslagets § 37 a, stk. 9. For andre oplysninger, der udveksles efter aktieselskabsloven, gælder aktieselskabslovens og straffelovens almindelige regler.

Vibeke Storm Rasmussen (S) Ole Vagn Christensen (S) Sonja Mikkelsen (S)

Erling Olsen (S) Trøjborg (S) fmd. Løvig Simonsen (S) Tommy Dinesen (SF)

Rahbæk Møller (SF) Sonja Albrink (CD) Flemming Hansen (KF) nfm.

Kai Dige Bach (KF) Svend Heiselberg (V) Pia Larsen (V) Helge Sander (V)

Annette Just (FP) Lone Dybkjær (RV) Lysholm Christensen (KRF)

Nogle af udvalgets spørgsmål til industriministeren og dennes besvarelse heraf

Spørgsmål nr. 2:

»Ministeren anmodes om at oplyse, hvorvidt 2. samordningsdirektiv kunne have været gennemført i dansk lovgivning, uden at f.eks. tavshedspligtsbestemmelsen var gennemført i de forskellige særlove (reakreditloven, bank- og sparekasseloven m.fl.).«

Svar:

Indledningsvis skal jeg oplyse, at 2. bank-samordningsdirektiv, som spørgsmålet formentlig sigter til, alene har betydning for bank- og sparekasseloven og realkreditloven. Men en bestemmelse svarende til 2. banksamordningsdirektiv art. 16 er indsat i 3. skadesforsikringsdirektiv art. 16. Tavshedspligtsbestemmelsen i art. 16 i 3. skadesforsikringsdirektiv gennemføres i nr. 167 i L 63.

Gennemførelsen af 2. samordningsdirektiv i dansk lovgivning indebærer naturligvis også en gennemførelse af direktivets tavshedspligtsbestemmelser i art. 16.

Disse tavshedspligtsbestemmelser kunne også have været gennemført i en særlig lov om tavshedspligt, der i givet fald skulle gælde for de nævnte finansielle institutter. Jeg fandt imidlertid, at det var mest hensigtsmæssigt at gennemføre bestemmelserne i bank- og sparekasseloven, hvor der allerede var tavshedspligtsbestemmelser, der alligevel skulle ændres.

Vedrørende selve gennemførelsen i bank- og sparekasseloven af 2. samordningsdirektivs tavshedspligtsbestemmelser kan jeg henvise til bemærkningerne til bank- og sparekasselovens § 50 a. Det fremgår af disse bemærkninger, at § 50 a gennemfører tavshedspligtsbestemmelsen i art. 16 i 2. samordningsdirektiv.

Vedrørende tavshedspligtsbestemmelserne i realkreditloven kan jeg henvise til boligministerens besvarelse af Boligudvalgets spørgsmål 23 af 8. december 1992 ad forslag til lov om ændring af realkreditlov og lov om realkreditlignende lån og andelsboliglån m.v. (L 77).

Spørgsmål nr. 3:

»Hvordan er, henholdsvis tænkes, den pågældende bestemmelse i 2. samordningsdirektiv om tavshedspligt implementeret i de øvrige EF-landes lovgivning?«

Svar:

Det er over for mig oplyst, at ud over Danmark er det alene Frankrig og Grækenland, der har vedtaget den nødvendige lovgivning til gennemførelse af 2. bankharmoniseringsdirektiv. Jeg er desværre ikke i besiddelse af de pågældende nationale love, der bl.a. indeholder den nationale gengivelse af tavshedsforskriften i direktivets artikel 16. De øvrige EF-lande er i færd med den nationale lovgivningsprocedure i parlamenterne med henblik på at kunne opfylde fristen for national gennemførelse af 2. bankharmoniseringsdirektiv den 1. januar 1993.

Jeg kan i øvrigt henvise til min besvarelse af 9. oktober 1992 af de af udvalget i skrivelse af 16. juli 1992 stillede spørgsmål nr. 52 og 53 (alm. del - bilag 221).

Spørgsmål 4:

»Kan ministeren bekræfte, at de i forbindelse med 2. samordningsdirektiv nævnte »nationale parlamentsudvalg« også omfatter Folketingets stående udvalg, således at der ikke stilles krav om, at et udvalg for at være et »nationalt parlamentsudvalg« skal være særligt nedsat?«

Svar:

Indledningsvis vil jeg fremhæve, at tavshedspligtsbestemmelsen i L 63 svarer til bestemmelsen i bank- og sparekasseloven.

Ifølge 2. banksamordningsdirektiv, som spørgsmålet formentlig sigter til, må fortrolige oplysninger kun udleveres til andre personer eller myndigheder i de tilfælde, der eksplicit er fastsat i art. 16.

Hvis man læser art. 16 isoleret uden at medtage råds erklæringen, er der i undtagelserne til

Bilag til bet. o. lovf. vedr. banker og sparekasser m.m.

den absolutte tavshedspligt ikke medtaget, at oplysninger også kan videregives til nationale parlamentsudvalg. Art. 16 indeholder således ingen udtrykkelig undtagelsesbestemmelse om de nationale parlamenters adgang til at få oplysninger omfattet af tavshedspligten.

Det er således kun i kraft af erklæringen i Rådets mødeprotokol, der siger, at Kommissionen og Rådet erklærer, at direktivet ikke berører de nationale parlamentsudvalgs ret til at

stille forespørgsler i medlemsstaterne for at indhente oplysninger i henhold til forfatningen om forhold omfattet af tavshedspligten. Denne erklæring kom ind på dansk foranledning.

Det er på den baggrund i overensstemmelse med hensigten bag 2. banksamordningsdirektiv, at alene parlamentsudvalg, der er nedsat i henhold til det pågældende lands forfatning, kan få oplysninger om forhold omfattet af tavshedspligten.

Bilag**Nogle af Boligudvalgets spørgsmål til boligministeren vedr. L 77 og dennes besvarelse heraf***Spørgsmål 23:*

»Ministeren anmodes om at oplyse, hvorvidt 2. samordningsdirektiv kunne have været gennemført i dansk lovgivning, uden at f.eks. tavshedspligtsbestemmelsen var gennemført i de forskellige særlove (reakreditloven, bank- og sparekasseloven m.fl.).«

Svar:

Gennemførelsen af 2. banksamordningsdirektiv i dansk lovgivning indebærer naturligvis også en gennemførelse af direktivets tavshedspligtsbestemmelser i artikel 16.

Disse tavshedspligtsbestemmelser kunne også have været gennemført i en særlig lov om tavshedspligt, der i givet fald skulle gælde for de nævnte finansielle institutter. Jeg fandt imidlertid, at det var mest hensigtsmæssigt at gennemføre bestemmelserne i realkreditloven, hvor der allerede var tavshedspligtsbestemmelser, der alligevel skulle ændres.

Vedrørende selve gennemførelsen i realkreditloven af 2. samordningsdirektivs tavshedspligtsbestemmelser kan jeg henvise til bemærkningerne til realkreditlovens § 98. Det fremgår af disse bemærkninger, at § 98 gennemfører tavshedspligtsbestemmelsen i artikel 16 i 2. samordningsdirektiv.

Vedrørende tavshedspligtsbestemmelserne i bank- og sparekasseloven m.fl. kan jeg henvise til industriministerens besvarelse af Folketin-

gets Erhvervsudvalgs spørgsmål 2 af 8. december 1992 ad forslag til lov om ændring af lov om forsikringsvirksomhed og lov om tilsyn med firmapensionskasser (L 63).

Spørgsmål 27:

»Ministeren bedes i forlængelse af det afholdte samråd den 1. december 1992, jf. alm. del - bilag 55, redegøre for, hvilken type oplysninger han ville kunne give udvalget om de i samrådsspørgsmålene nævnte forhold i anonymiseret form.

Afskærer det forhold, at et realkreditinstitut selv oplyser offentligheden om forhold i instituttet, ministeren fra at give udvalget oplysninger, som han ellers vil kunne have givet i anonymiseret form?»

Svar:

Jeg kan oplyse, at det fremgår af realkreditlovens § 98, stk. 1, 2. pkt., at oplysninger, der er omfattet af tavshedspligten efter § 98, stk. 1, 1. pkt., kan videregives i summarisk eller samlet form, når hverken det enkelte realkreditinstitut eller dets låntagere kan identificeres.

Det forhold, at et realkreditinstitut afgiver oplysninger til offentligheden om instituttets forhold, ændrer ikke ved betingelserne for ministerens adgang til at afgive oplysninger, således som disse fremgår af § 98, stk. 1, 2. pkt.